ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Δημήτρης Γκόβας - Σύλβια Κοιλάκου*

Το Εργατικό Κίνημα ενάντια στην Βαρβαρότητα

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Παρά την ακατάσχετη προπαγανδιστική φλυαρία, η κυβέρνηση προχωρά άμεσα στην ψήφιση του σκληρού ταξικού προϋπολογισμού και σε μια σειρά αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και μέτρων που έχει συμφωνήσει με την τρόικα για το πέρασμα στην τάχα «μεταμνημονιακή» εποχή. Στο δημόσιο θα επιδιώξει να κάνει 6.500 απολύσεις μέσα σε 2 μήνες, να προχωρήσει την αξιολόγηση και το μισθολόγιο πείνας. Στον ιδιωτικό τομέα θέλει να εμποδίσει την δυνατότητα σύναψης συλλογικών συμβάσεων, με τροπολογία που περιορίζει τη δυνατότητα μονομερούς προσφυγής των συνδικάτων στον ΟΜΕΔ. Τα νέα μέτρα για το ασφαλιστικό θα επιχειρηθούν να προωθηθούν μέσω αναλογιστικών μελετών, με στόχο την παραπέρα μείωση των συντάξεων, την νέα ενοποίηση των ταμείων στην κατεύθυνση της πλήρους διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης.

Επίσης, προωθεί την παραπέρα ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και την απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, ενώ επιδιώκει να αλλάξει σε αντιδραστικότερη κατεύθυνση το νόμο για το συνδικαλισμό για να ενισχύσει την κρατική και εργοδοτική παρέμβαση στα συνδικάτα.

Το πολυδιαφημισμένο «Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα», που παρουσιάζεται ως «μεγάλη κοινωνική μεταρρύθμιση», δεν είναι παρά λίγα μπαγιάτικα ψίχουλα, που θα χορηγείται με πολύ αυστηρούς όρους, σε ένα μικρό τμήμα από όσους βρίσκονται σε συνθήκες ακραίας φτώχειας, ενώ θα υποκαθιστά και θα καταργεί όλα τα άλλα επιδόματα. Η συγκυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και το αστικό μπλοκ εξουσίας χρησιμοποιούν κάθε μέσο για να αποτρέψουν την

άνοδο της κινητοποίησης του λαού, καθώς η τάση προς τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό αποτελεί οργανική πλευρά της αστικής επίθεσης για την υπέρβαση της κρίσης.

Ωστόσο οι δυνάμεις του συστήματος δεν έχουν τη λαϊκή συναίνεση στον μνημονιακό κατήφορο. **Και παρότι κυριαρχεί ακόμη η ηγεμονία της τάσης υποταγής της εργατικής τάξης στο κεφάλαιο, η τάση χειραφέτησης ξεπροβάλλει πιο συχνά και δυναμικά μέσα στο τοπίο της βαθιάς κρίσης, διεκδικώντας να σηκώσει κεφάλι.**

Ο αγώνας των εργαζομένων στο δημόσιο κατάφερε να μπλοκάρει την υλοποίηση της αξιολόγησης που οδηγεί σε νέες απολύσεις, ενώ ανέδειξε πως δεν υπάρχουν περιθώρια ατομικής λύσης ή «εξαιρέσεων» από την αντεργατική λαίλαπα.

Παράλληλα μαζικοποιούνται μια σειρά αγωνιστικές πρωτοβουλίες και εμφανίζονται με μαχητικότητα σε κάποια κρίσιμα μέτωπα (πχ σε κλεισίματα εταιρειών, σε κλαδικές κινητοποιήσεις), συσπειρώνοντας κυρίως εργαζόμενους της επισφάλειας, άνεργους και νέους του ιδιωτικού τομέα. Βήμα μεγάλης σημασίας στον ιδιωτικό τομέα αποτέλεσε η συγκρότηση και οι κινητοποιήσεις του Συντονιστικού Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και ο αγώνας που δίνεται. Ο αγώνας στην Κόκα Κόλα, στην Κόσκο, οι καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, αποτελούν σημαντικά παράδειγμα, αλλά όχι τα μοναδικά.

ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Με νέα έμπνευση από το μέλλον ενός ταξικού εργατικού κινήματος της χειραφέτησης

Για το ταξικό ρεύμα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος ο στόχος σήμερα είναι διπλός: Πρώτο, μάχη για την οργάνωση της αντεπίθεσης των αγώνων, την οργάνωση του κόσμου της δουλειάς και της πάλης του. Δεύτερο, επείγοντα βήματα για την ταξική ανασυγκρότηση συνολικά του εργατικού και του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το ερώτημα που θέτει ο κόσμος της δουλειάς καθημερινά, το ερώτημα που υποχρεώνεται να απαντήσει κάθε ταξική δύναμη, είναι απλό και αμείλικτο: απέναντι στην «γενοκτονία» των εργαζόμενων, απέναντι στην «νέα κανονικότητα» της άγριας εκμετάλλευσης, της φτώχειας και της χειροτέρευσης της συνολικής θέσης της εργατικής τάξης που επιβάλλει η καπιταλιστική κρίση και η προσπάθεια αντιδραστικής ανασυγκρότησης του καπιταλισμού ως απάντηση του κεφαλαίου στην κρίση του, ποιος είναι ο δρόμος για τους αγώνες και το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα;

Η απάντηση φυσικά δεν είναι απλή για κανέναν. Αλλά ας ξεκινήσουμε από τα -κατά τη γνώμη μας- αφετηριακά. Το μόνο που δεν θα λύσει, αλλά αντίθετα θα οξύνει τα προβλήματα, είναι η αναμονή να μας «σώσει» κάποιος άλλος. Η φυγή, η ηττοπάθεια και η ανακωχή. Κάθε μέρα που περνάει, όλο και περισσότερα αντιδραστικά μέτρα ψηφίζονται, προωθούνται, σχεδιάζονται, υλοποιούνται. Και από αυτή τη σκοπιά, είναι καταστροφική η αντίληψη ότι οι αγώνες τώρα δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, η λύση είναι εκλογική. Τα καλύτερα δεν έρχονται, εμείς θα τα φέρουμε!

Για το ταξικό ρεύμα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, η πρώτη μάχη είναι η οργάνωση της αντεπίθεσης των αγώνων, η οργάνωση του κόσμου της δουλειάς και της πάλης του. Η καμπή στην οποία βρίσκεται το κίνημα αυτό το διάστημα, η υποχώρηση των μεγάλων πανεργατικών κινητοποιήσεων και του κλίματος ξεσηκωμού της διετίας 2010-12, δεν σημαίνει ότι δεν γίνονται αγώνες, ενίοτε και σημαντικοί από άποψη περιεχομένου και χαρακτηριστικών. Από τις ηρωικές καθαρίστριες μέχρι τις πολύμορφες κινητοποιήσεις ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας στο εμπόριο, από την μαζική αντίσταση και ανυπακοή στην αξιολόγηση στο δημόσιο, μέχρι τις σκληρές μάχες σε χώρους δουλειάς και επιχειρήσεις ενάντια σε απολύσεις, την απληρωσιά και κάθε λογής αντεργατικά μέτρα, η φλόγα καίει και πρέπει να φουντώσει ξανά και δυνατά. Με κλιμάκωση όλων των σε εξέλιξη αγώνων, με πραγματικό συντονισμό τους και στήριξη από όλες τις μαχόμενες και ταξικές δυνάμεις. Εδώ θα κριθεί κατ΄ αρχήν κάθε δύναμη και πολιτική πρόταση που μιλάει στο όνομα των εργαζόμενων.

Η οργάνωση της αντεπίθεσης, δεν μπορεί φυσικά να αφεθεί στις ηγεσίες του κυβερνητικού – εργοδοτικού συνδικαλισμού και τις δυνάμεις που ουσιαστικά “βολεύονται” από την παρούσα κατάσταση. Γιατί αντεπίθεση του κινήματος σημαίνει πρώτα απ΄ όλα οι αγώνες να υπερβούν αποφασιστικά τη λογική της διαπραγμάτευσης της επιδείνωσης της θέσης των εργαζόμενων, ή τη μοιρασιάς της εξαθλίωσης, την κεντρική δηλαδή κατεύθυνση των κυρίαρχων δυνάμεων του αστικοποιημένου συνδικαλισμού της υποταγής.

Αντεπίθεση μπορεί να γίνει όταν ενοποιούνται πολιτικά οι αγώνες μας σε στόχους που θα «ζορίζουν» τον αντίπαλο, θα απαντούν στα ίσια στις στρατηγικές επιλογές του, στην ίδια την καρδιά της λογικής και πολιτικής του για κανιβαλική ένταση της εκμετάλλευσης.

Αντεπίθεση των αγώνων σημαίνει, να τίθενται σήμερα απαιτητικά τα αιτήματα βελτίωσης της θέσης των εργαζομένων, δηλαδή όταν θα παλεύουμε με βάση τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειονότητας και όχι με βάση τον δήθεν ρεαλισμό που επιβάλλουν η πολιτική και οι εκφραστές της τρομοκρατίας των δανειστών και των εργοδοτών.

Το ταξικό ρεύμα σήμερα χρειάζεται να πάει κόντρα στο κλίμα μιζέριας και αναποτελεσματικότητας, δημιουργώντας και ενισχύοντας παντού τα αγωνιστικά «αντάρτικα» ενάντια στην βάρβαρη πολιτική, παλεύοντας για τη γενίκευση, το συντονισμό και την ένταση των μαχών, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις μιας γενικής αντεπίθεσης του κινήματος.

Δεύτερο καθοριστικό ζήτημα, είναι τα επείγοντα βήματα για την ταξική ανασυγκρότηση συνολικά του εργατικού και του συνδικαλιστικού κινήματος. Εκτίμηση όλο και περισσότερων εργαζομένων είναι -σωστά- ότι με τον συνδικαλισμό του «κοινωνικού εταιρισμού», της διαπραγμάτευσης και της υποταγής οι αγώνες μας δεν μπορούν να πάνε μακριά, να νικήσουν.

Ότι χρειάζεται μια ριζική τομή στο περιεχόμενο, τη μορφή, τη δομή και τον τρόπο που οργανώνεται η σημερινή εργατική τάξη της εποχής της καπιταλιστικής κρίσης και της στρατηγικής επίθεσης του κεφαλαίου σε μάχιμα και αποτελεσματικά εργατικά σωματεία και συλλογικότητες.

Ότι χρειάζεται ένα πολιτικό εργατικό κίνημα ανατροπής, τόσο της επίθεσης, όσο και των πολιτικών της εκφραστών και των τάσεων ενσωμάτωσης και νέας υποταγής. Και από αυτή την αφετηρία, καθήκον όλων των ταξικών δυνάμεων είναι να συμβάλλουν αποφασιστικά στην δύσκολη μα αναγκαία ανασύνταξη και ανασυγκρότηση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, αυξάνοντας τη δύναμη πυρός και την αποτελεσματικότητα των αγώνων, την ίδια την ικανότητα των εργαζομένων να οργανώνονται, να διεκδικούν και να πρωταγωνιστούν στις μάχες για τη ζωή και το μέλλον τους.

Η θέση μας είναι σαφής: **Χωρίς ένα νέο εργατικό κίνημα που θα παλεύει με ανεξάρτητο και ανατρεπτικό τρόπο για τα δικαιώματά και τις ανάγκες του κόσμου της δουλειάς, δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πολιτική στροφή στην Ελλάδα.**

Σήμερα, μέσα στο καζάνι της φτώχειας και του κοινωνικού μεσαίωνα που επιβάλλουν κεφάλαιο και κυβερνήσεις, ΕΕ και ΔΝΤ, η λογική και η πρόταση για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, πρέπει από γενικό σύνθημα να μπει στην ημερήσια διάταξη όλων των πρωτοπόρων αγωνιστών και δυνάμεων του κινήματος.

Όσοι αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα για ένα άλλο, νέο εργατικό κίνημα, είναι ώρα να συσπειρωθούν και να συμβάλλουν συνειδητά για να ανοίξει ο δρόμος, να γίνουν τα πρώτα αναγκαία βήματα. Τα βήματά μας θα κριθούν καταρχήν από την πάλη ενάντια στον ταξικό αντίπαλο και στο μαύρο μέτωπο κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ – κεφαλαίου. Θα κριθούν στην ικανότητα να οργανώνονται μάχες και αυτοτελώς και σε αντιπαράθεση με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Στην πάλη ενάντια στο ρεφορμισμό -παλιό και νέο- και την ενσωμάτωση. Η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος έχει στόχο να δώσει ελπίδα, έμπνευση και προοπτική στους ηρωικούς αγώνες των εργαζομένων και να υπερβεί δημιουργικά την ιστορική πλέον αδυναμία και ανεπάρκεια αριστερών και άλλων μαχητικών τάσεων του κινήματος. Σημαίνει επανεξόρμηση της ιδέας και πολιτικής της εργατικής χειραφέτησης από το κεφάλαιο στο πεδίο της διεκδικητικής πάλης και συνολικά. Μια λογική εκ νέου «ανακάλυψης» και προώθησης στη σημερινή εργατική τάξη και ιδιαίτερα στις νέες γενιές της, εννοιών όπως εργατικές ανάγκες και δικαιώματα, ταξική αντιπαλότητα, συλλογική αγωνιστική δράση και διεκδίκηση, εργατική πολιτική.

Πρώτα βήματα σε αυτή την κατεύθυνση είναι: η προβολή και πλατιά συζήτηση σε όλο το συνδικαλιστικό κίνημα, ενός πλαισίου διεκδικήσεων και στόχων για να ανατρέψουμε την επίθεση και να απαιτήσουμε άμεση βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και των ανέργων. Η ενοποίηση και ο συντονισμός των αγώνων πάνω στις βασικές αιχμές και το πλαίσιο αυτό. Απαραίτητη από κάθε άποψη η προσπάθεια για έναν αγωνιστικό και ταξικό συντονισμό δράσης όσων περισσότερων σωματείων και συνδικάτων δεν υποτάσσονται στον εκφυλισμό του κυβερνητικού συνδικαλισμού και κατανοούν ότι δεν υπάρχει χρόνος αναμονής ή περιθώρια για «κινήσεις διαμαρτυρίας» και συμβολισμούς, αλλά είναι ώρα για σκληρή μάχη και αντεπίθεση. Η ανάγκη αυτή αναβλύζει από όλες τις μάχες και τα μέτωπα, διατυπώνεται σε κάθε σύσκεψη, κλαδικό συντονισμό και συζήτηση των πρωτοπόρων αγωνιστών και συλλογικοτήτων, πρέπει τώρα να δρομολογηθεί. Με μια δυναμική διαδικασία, η οποία θα συσπειρώνει στα βασικά μέτωπα πάλης (ΣΣΕ, απολύσεις, απλήρωτη εργασία, αξιολόγηση, κ.ο.κ) όσα σωματεία θέλουν να δράσουν ταξικά και αγωνιστικά, εκτός πλαισίου και ορίων του υποταγμένου συνδικαλισμού.

Ανασυγκρότηση χρειάζεται και η αντικαπιταλιστική πτέρυγα του συνδικαλιστικού κινήματος. Παρά την ενίσχυση των εργατικών συσπειρώσεων – κινήσεων σε μια σειρά

χώρους, υπάρχει σοβαρό έλλειμμα, όχι μόνο στην κοινή δράση τους, αλλά πρώτα απ΄ όλα στην συλλογική επεξεργασία και μαζική προβολή νέων ανατρεπτικών προγραμμάτων πάλης που να αντιστοιχούν και απαντούν στη νέα κατάσταση, στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση σε κάθε κλάδο και χώρο, στα νέα καθήκοντα και αιτήματα που συγκρούονται με τον πυρήνα της βάρβαρης επίθεσης και οδηγούν έξω από το κέλυφος της σημερινής κατάστασης. Θετικό βήμα που απαιτεί συνέχεια, οι προσπάθειες συντονισμού των εργατικών σχημάτων του ιδιωτικού τομέα, που χρειάζεται να πάρει συνολικότερα χαρακτηριστικά και να ζωντανέψει μια πραγματική συζήτηση, κοινή δράση και ανώτερη ενοποίηση όλων των παρεμβάσεων-κινήσεων σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, πρόταση και κίνηση που θα γίνει το αμέσως επόμενο διάστημα.

Βασική πλευρά για να γίνουν πραγματικά βήματα ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος αποτελεί η προσπάθεια που πρέπει να ξεκινήσει πλατιά για την αυτοτελή συσπείρωση των δυνάμεων που θέλουν να συμβάλλουν σε ένα Νέο Εργατικό Κίνημα. Για μια μετωπική κίνηση μαζικής εμφάνισης και προώθησης της λογικής της εργατικής χειραφέτησης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής στους αγώνες, τα συνδικάτα, την πάλη συνολικά. Κίνηση συσπείρωσης πρωτοπόρων εργαζομένων για συνδιαμόρφωση και συλλογική έκφραση σε ανώτερο επίπεδο της ανάγκης για αντικαπιταλιστικό χειραφετητικό ρεύμα μέσα στους αγώνες και το κίνημα των εργαζομένων.

Η περίοδος που διανύουμε, από πολλές απόψεις, είναι περίοδος συγκέντρωσης δυνάμεων και ανασύνταξης, για να δώσουμε πιο αποτελεσματικά τις μάχες στις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις και τα ιστορικά γεγονότα που ωριμάζουν. Ας ξεκινήσουμε!

Υποταγμένος συνδικαλισμός
Η υποταγή και ο εκφυλισμός δεν απαντιούνται με αναμονή, «ρεαλισμό» και συμβολικές κινήσεις

Η δήλωση του Παναγόπουλου για τον κατώτατο μισθό και η συνάντηση της ΓΣΕΕ με τις εργοδοτικές οργανώσεις, υπό την αιγίδα της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, υπενθυμίζει πόσο ενσωματωμένη είναι η ΓΣΕΕ στο αστικό σύστημα εξουσίας. Όσο για την ΑΔΕΔΥ, ακόμα και στις «καλύτερες» στιγμές της, κινήθηκε εντός των πλαισίων, αρνήθηκε να βαθύνει το περιεχόμενο και να κλιμακώσει την πάλη των εργαζομένων. Με την 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 12 Νοέμβρη και την «εθιμοτυπική» απεργία της ΓΣΕΕ για τον προϋπολογισμό, επιχειρούν να στήσουν το σκηνικό της εκτόνωσης.

Οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής αριστεράς δεν συμβάλουν στην αντιστροφή της κατάστασης. Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στο συνδικαλιστικό κίνημα κινούνται στη λογική της κοινοβουλευτικής τους ενίσχυσης, και μέσω του ΜΕΤΑ προβάλλουν ένα πλαίσιο διεκδικήσεων εντός των ορίων της «υπεύθυνης» κυβερνητικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ. Το σχέδιο δράσης τους, περιλαμβάνει διάσπαρτες 24ωρες απεργίες και στάσεις εργασίας, χωρίς λογική κλιμάκωσης και συντονισμού, συμβολικά κυρίως. Εσχάτως, συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ, επιτίθενται κατά της λογικής της «αριστερής αντιπολίτευσης» (ταυτίζοντας την με τα «κινήματα κατσαρόλας») γιατί υπονομεύει μια ενδεχόμενη «αριστερή» κυβέρνηση.

Το ΠΑΜΕ, με την κινητοποίηση της 1ης Νοέμβρη, επιχειρεί να κάνει ένα βήμα στην ανασυγκρότηση των δυνάμεών του και ένα «άνοιγμα» σε σωματεία και ομοσπονδίες. Ωστόσο, στο πλαίσιο της κινητοποίησης, οι οικονομικές διεκδικήσεις αποσυνδέονται πλήρως από τους πολιτικούς κόμβους και αναγκαίους στόχους, όπως η ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου, η διαγραφή του χρέους, κ.α. Ο στόχος π.χ. για 751 κατώτατο μισθό (ίδιος με αυτόν του ΣΥΡΙΖΑ), δεν εξασφαλίζει καν την ανάκτηση των αιματηρών απωλειών, ούτε «ανεβάζει» τις διεκδικήσεις του κινήματος. Το ερώτημα είναι: Θα υπάρξει πρόταση κλιμάκωσης μέσα από πραγματικές διαδικασίες συντονισμού όλου του μαχόμενου δυναμικού για το περιεχόμενο και τις μορφές πάλης, ή η όποια συνέχεια θα αποφασιστεί και πάλι με βάση ένα σχέδιο του ΚΚΕ; Θα συμβάλλει στην κοινή δράση στους κλάδους, πχ για την Κυριακάτικη αργία και την απεργία στις 2 Νοέμβρη και για την υπογραφή αξιοπρεπών συλλογικών συμβάσεων; Σε διαφορετική περίπτωση, θα ενισχύεται αντικειμενικά το κλίμα εκλογικής αναμονής και μειωμένων προσδοκιών που καλλιεργεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ
Αγώνας για ζωή και ανατροπή
ΝΕΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Ζητούμενο στην περίοδο της ολοκληρωτικής επίθεσης του κεφαλαίου είναι η προβολή ενός προγράμματος άμεσων διεκδικήσεων με κέντρο το κοινωνικό ζήτημα, που θα ενώνει το σύνολο της εργατικής τάξης, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους. Η πρόταση – πλαίσιο διεκδικήσεων του ταξικού ρεύματος θέλει να συμβάλλει σε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα που θα παλέψει αποτελεσματικά και ενιαία απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Ένα τέτοιο πλαίσιο αποτελεί πρόταση πάλης για το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα, μέσα στα σωματεία και τους αγώνες. Δεν ταυτίζεται φυσικά με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Ωστόσο, η διατύπωση άμεσων κοινωνικών στόχων και η σύνδεσή τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, υπηρετούν το στόχο της συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου ρήξης με τους κυρίαρχους πυλώνες της πολιτικής του κεφαλαίου. Αφετηρία για ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι η δυνατότητα να ζει αξιοπρεπώς κάθε εργαζόμενος από μία δουλειά. Η ανατροπή της σχέσης μισθών κερδών, η μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης με ενίσχυση του μεριδίου του κοινωνικού πλούτου προς όφελος αυτών που τον παράγουν.

Διεκδικούμε αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν τις ανάγκες της ζωής. Με αφετηρία την κάλυψη όλων των απωλειών, διεκδικούμε άμεσα κατώτατο βασικό μισθό στα 900 ευρώ καθαρά και αυξήσεις της τάξης του 20% στον μέσο μισθό. Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας, με ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Παλεύουμε για μείωση του χρόνου εργασίας με αύξηση των αποδοχών, έτσι ώστε να μειώνεται η έκταση της κλοπής που πραγματοποιείται από τους κεφαλαιοκράτες σε βάρος των εργαζομένων και για την άμεση δημιουργία δεκάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας. Παλεύουμε για 35ωρο-5ημερο, με προοπτική για ακόμα μεγαλύτερη μείωση (30ωρο). Άμεση μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης, με προοπτική την σύνταξη για όλους στα 55.

Μέτρα για τους ανέργους με διπλασιασμό του επιδόματος ανεργίας για όλους τους ανέργους

χωρίς αποκλεισμούς, με πλήρη ιατροφαρμακευτική κάλυψη. Διαγραφή των χρεών τους σε τράπεζες, εφορία, δημόσιο.

Δουλειά για όλους. Μαζικές προσλήψεις στις δημόσιες υπηρεσίες για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες και υποδομές που καταρρέουν. Ενάντια στα λουκέτα στα εργοστάσια, άμεση εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση όλων των επιχειρήσεων που έχουν εγκαταλείψει οι ιδιοκτήτες τους και επαναλειτουργία με εργατικό έλεγχο.

Δουλειά, όχι δουλεία. Ενιαίες σχέσεις εργασίας, αμοιβών και χρόνου, μόνιμη και σταθερή δουλειά, ενάντια στην ευέλικτη εργασία, κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής απασχόλησης, ενάντια στην κατάργηση της Κυριακής αργίας και του 5ήμερου.

Να καταργηθεί το αίσχος της απλήρωτης και της μαύρης εργασίας με αυστηρές ποινές στους εργοδότες.

Κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, ριζική μείωση των συντελεστών φορολογίας στην εργατική τάξη και τους αυτοαπασχολούμενους. Αφορολόγητο όριο στο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης. Κατάργησή της έμμεσης φορολόγησης για τα είδη πρώτης ανάγκης. Βαριά φορολογία του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και της εκκλησίας. Παλεύουμε ενάντια στους πλειστηριασμούς, τις κατασχέσεις. Κανένας άνθρωπος πεινασμένος και χωρίς στέγη, άμεση κάλυψη των αναγκών από το κράτος και τους δήμους.

Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς. Δημοκρατικά δικαιώματα ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και το καθεστώς επιτήρησης και επιτροπείας. Κατάργηση κάθε ποινικοποίησης των αγώνων, της επιστράτευσης απεργών. Διάλυση κάθε μηχανισμού παρακολούθησης της συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης των εργαζομένων, των ΜΑΤ και ΔΙΑΣ.

Δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Άμεση μείωση και σταδιακή κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων και αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών. Να ακυρωθούν-καταργηθούν όλες οι αντιδραστικές αλλαγές που έγιναν με τα αντιασφαλιστικά μέτρα και νόμους την τελευταία δεκαετία.

Δημόσια κοινωνικά αγαθά. Δημόσια, δωρεάν και ποιοτική υγεία και παιδεία για την κοινωνική πλειοψηφία. Με ελεύθερη πρόσβαση, στην υπηρεσία της κοινωνίας και των αναγκών των ανθρώπων.

*μέλη του Δ.Σ. του Εργατικού Κέντρου Αθήνας

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 19.10.2014